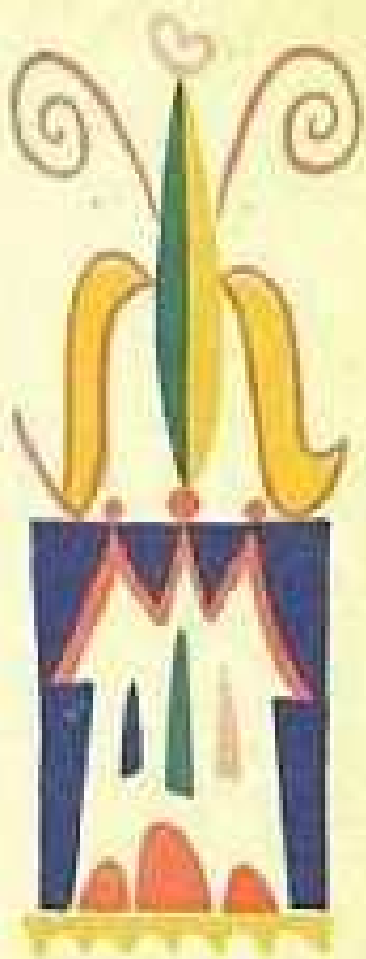

חיו בכפר שבעה אחים. זרעו, קצרו, דשו
גרעינים, הלכו ליער לחטוב עצים, אספו
רכוש רב אך לשכל הרבה לא זכו.
נמאס לאחים לחיות בכפר.
"נלך" אמרו "לראות את העולם הרחב."
חבשו כובעים ויצאו לדרך.
הלכו הרבה זמן עד שהגיעו לקצה
המדינה ובו התחילה מדינה אחרת.
במעבר הגבול עמד חייל.
"עצרו!" קרא להם החייל מהביתן שלו
"לאן אתם הולכים?"

שבעה אחים מהכפר

והאחים ענו:

"היינו שבעה, נשארנו שישה. אבדנו אח אחד, את האהוב ביותר, את היקר ביתר, ואיזה מאתנו שחסר – בעצמנו לא יודעים."

"הרי אתם שבעה!" השתומם הזקן.

"לא, שישה" ענה האח הבכור "הנה אני סופר – אחת, שתיים, שלוש, ארבע, חמש, שש... והשביעי נאבד, כאילו אדמה בלעה אותו.

ושוב התחילו לבכות מרות, עד שהזקן נאלץ לאטם אוזניים. ואחר כך אמר לאחים:

"אתם רוצים שאעזור לכם למצוא את אח השביעי?"
"תעזור לנו."

"אתם רואים את גל החימר שם ליד הדרך?"
"רואים."

"לכו לשם וכל אחד יתקע את אפו בחימר, ואחר כך תספרו את החורים. תראו שימצא השביעי."
אמר והלך בדרכו.

והאחים כך גם עשו. תקעו את אפיהם בחימר ואחר כך התחילו לספור את החורים: אחת, שתיים, שלוש, ארבע, חמש, שש... שבע!

"שבעה אנחנו! שבעה!" קראו האחים והמשיכו בדרכם שמחים ומרוצים.

"הולכים לראות את עולם הרחב."

"תסתדרו בתור" אמר להם. הם נעמדו זה אחרי זה.
"לכו!" אמר להם. עברו כולם לידו והמשיכו ללכת הלאה.

כעבור זמן נעצרו והתחילו לחשוב:

"האם הוא נתן לכולם לעבור? הבה נספור."

התחיל הגדול ביניהם לספור:

"הנה אני בראש ואלה האחים שלי: אחד, שניים, שלושה, ארבעה, חמישה, שישה! ואיפה השביעי?"

והתחיל לספור מהתחלה:

"אחת, שתיים, שלוש, ארבע, חמש, שש... רק שישה! השביעי – נעלם!"

כמה שלא ספרו, חזרו וספרו, את השביעי לא מצאו.

התעצבו מאוד האחים, הלכו הלאה דואגים מאוד. אחר בוכה, שני נאנח, שלישי גונח, רבעי מילל, חמישי מתייפח, שישי נאנק, האחרון מייבב.

הלכו כך הרבה זמן, עברו בשדות, הגיעו לקצה היער ושם פגשו איש זקן.

"מה קרה לכם, אנשים טובים? הבכי שלכם מרעיד את כל היער."

אם תפגשו פעם שבעה בחורים שלא הולכים סתם, אלא
מקפצים, רוקדים, צוחקים – דעו, אלא אותם שבעה
האחים!
הם הולכים ושמחים כי מצאו את האח השביעי, האהוב
ביותר, היקר ביותר, ואיזה מהם - לא יודעים עד היום.

